

PLANETA COPILOR

Mariana Lucinschi

PLANETA COPILOR

Chişinău • 2021

Coordonatoare: Cristina Bobîrcă

Autoare povești: Mariana Lucinschi

Ilustrații și paginare computerizată: Veronica Mariț

Contribuție: Alexandru Nistiriuc, Veaceslav Tutunaru

Chișinău, 2021

Tipar: Pictografic SRL

Această publicație a fost realizată de Asociația Presei Independente în parteneriat cu AO Media-Grup Meridian și postul de radio Eco FM, în cadrul proiectului „Abilitarea cetățenilor în Republica Moldova”, finanțat de către Uniunea Europeană și implementat de către Agenția de Cooperare Internațională a Germaniei (GIZ). Partenerul proiectului pentru creșterea potențialului de vizibilitate și comunicare și implicare a cetățenilor este Asociația Presei Independente (API). Părerile exprimate în această publicație aparțin exclusiv autorilor și nu reflectă neapărat viziunea UE sau GIZ.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții din Republica Moldova

Lucinschi, Mariana

Planeta copiilor / Mariana Lucinschi; coordonator: Cristina Bobîrcă; ilustrații: Veronica Mariț; Asociația Presei Independente, AO Media-Grup Meridian. – [Chișinău]: S. n., 2021 (Pictografic SRL). – 48 p.: il.

Apare cu sprijinul financiar al Uniunii Europene. – 110 ex.

ISBN 978-9975-909-89-1.

821.135.1(478)-34-93

L 87

Dragă cititorule!

Ai deschis o carte cu povești mai puțin obișnuite - povești ecologice, care te vor face să fii mai bun, mai atent și vei înțelege rolul tău în micul univers al Planetei Pământ. Cu toții am auzit adesea despre faptul că multe din acțiunile omului au efecte negative asupra naturii, dar abia acum se observă și se face simțit din ce în ce mai mult rezultatul nepăsării oamenilor și consumului excesiv de resurse naturale. Toate avertizările savanților ce păreau până nu demult fantastice, acum deja sunt realitatea cu care ne confruntăm de la mic la mare: dezastre naturale severe, incendii de păduri, uragane, lipsa de ploi și zăpadă, topirea ghețarilor, ridicarea nivelului mărilor și oceanelor.

Planeta copiilor este o carte pentru cei mici, dar și pentru mămici, tătici și bunici, care are menirea de a trezi respectul și dragostea pentru natură, necesitatea protecției mediului ambiant.

Albinuțele Leia și Tina, broscuța Miko, porumbița Sara, buburuza Bibi, cățelușul Dino, vă încurajează spre acțiuni care salvează mediul. Vă îndemn să urmați și exemplul micuților Cezar, Mirela și Matei, salvând animalele neputincioase și aflate în pericol.

Cu siguranță acțiunile lui Dragomir vor fi pentru voi un imbold spre implicare în soluționarea problemelor de mediu, iar ca sania lui Victoraș să nu aibă nevoie de roți, atenționați părinții că natura suferă și plânge atunci când nu ținem cont de cauzele îmbolnăvirii ei.

Precum Mama-Natură cultivă în orice sămânță, mugure, firicel de plantă mii de gene, care fac ca plantele să crească și să se dezvolte sănătos, astfel încerc și eu prin aceste povestioare să sădesc în inimile fiecăruia din voi grija și respectul față de mediul înconjurător, de la o vârstă fragedă.

Deci nu vă mai țin în suspans, vă urez lectură plăcută!

Cu drag, *Mariana Lucinschi*.

Casa mea e Mama Natură

E vară. În zorii zilei soarele cu razele calde trezește natura la viață. Iarba, florile, copacii se spală cu roua dimineții, ciripitul păsărilor înviorează viețuitoarele. Pe malul lacului se aude un glăscior:

- Trezește-te, trezește-te, hai, o mângâie Mama Broască pe micuța Miko, care visa cum pleacă în lumea mare. E dimineață deja, e timpul să ne pregătim de marea călătorie, celelalte broscuțe sunt în așteptarea noastră.
- Dar unde ne ducem, mami?
- Trebuie să căutăm un alt adăpost, căci aici oamenii ne prind și ne închid în casele lor sau cum a pățit buni-cuța ta, Serafima, care a fost dusă la grădina zoo. Cine știe dacă o s-o mai întâlnim vreodată, căci de acolo din captivitate nu este scăpare.

Miko – broscuța țestoasă de baltă a întins gâtișorul, apoi piciorușele, s-a rostogolit de câteva ori și era gata de drum.

Călătoria spre o casă nouă era lungă și primejdioasă. Mai întâi au plutit pe lac ca niște insulițe, apoi prin iarba înaltă au ajuns la un pod. Cu mare îngrijorare au înaintat pe el. Mașinile vuiau în stânga și-n dreapta, claxonau, dar familia broscuței Miko ținea calea înainte și numai ea se oprea și încerca să descopere cum arată lumea oamenilor.

De la pod, nu departe era un parc, simțind iarăși sub picioare firicelele de iarbă s-au bucurat că vor fi în siguranță, dar fericirea nu a durat prea mult.

Miko, rămânând în urmă, a fost observată de copiii care se jucau pe-acolo.

Deodată s-a pomenit înconjurată de - o pereche de ghetuțe, sandale, ciupici și imediat s-a ascuns sub carapacea pictată cu liniuțe galbene.

Sărmanica, s-a speriat atât de tare, încât îți părea că a dispărut de sub armură.

O fetiță mai curajoasă a ridicat-o în grabă strigând:

– De azi va fi animăluțul meu de companie!

Aici călătoria broscuței Miko s-a încheiat, nimerind într-o căsuță nouă, dar nepotrivită.

Sărmana familie de țestoase, cum au reușit să se tupilească după niște arbuști, nu s-au mai mișcat de acolo până seara târziu, când peste tot domnea liniștea și întunericul.

Întristați că au pierdut-o pe Miko, și-au continuat drumul în suspin.

Primele zile, Miko a făcut cunoștință cu membrii familiei, grija lor, hrana din plante, merele, legumele o făceau să se simtă bine, dar peste câteva săptămâni nu mai ieșea din cochilie, îi lipseau razele soarelui, apa în care se zbenguia cu alte broscuțe, liniștea de pe malul lacului, dar cel mai mult suferea după mângâierile mamei.

Nici stăpânilor nu le plăcea animăluțul împietrit.

Li s-a făcut milă și într-o după-amiază au dus-o la grădina zoologică.

Speriată s-a tupilat într-un colțișor și a adormit. Pe la miezul nopții niște vaiete i-au întrerupt somnul dulce, a tresărit mirată, căci auzea o voce cunoscută, semăna cu glasul bunicăi Serafima.

Ieși repede din culcuș și lângă ea era chiar bunicuța ei.

- Bunicaaaaa, a strigat micuța!
- Miko, draga mea, cum ai ajuns aici?
- E o poveste lungă, bunicuțo, ce bine că ne-am regăsit!

Lacrimi de durere și de bucurie se revărsau din ochișorii lor micuți, apoi se uitau una la alta fără să înțeleagă oamenii.

Bucuria reîntâlnirii le-a umplut de curaj și putere pentru a scăpa la libertate. Cu gândul la mama și cu un dor imens în suflet, au reușit să evadeze. Nici vântul, nici ploaia nu puteau să le împiedice drumul spre ai lor. Se zoreau una pe alta și peste câteva zile au găsit lângă apa lin curgătoare a unui râuleț, micul univers al broaștelor țestoase, iar printre ele își găsi Mama.

Lăsați păsările, animalele și plantele în grija Mamei Naturi, ea e casa, hrana și liniștea lor.

Sania lui Victoraș

În acel an Victoraș împlinea cinci ani. Aproape toată vara el o petrecea la buneii, la țară. Părinții îl lăsau în grija bunelilor, care la rândul lor, erau nespuse de fericiți când vedeau la poartă mașina feciorului.

Pe când în oraș nu mai puteai răsufla de căldură și praf, Victoraș se juca toată ziua în curtea bunelilor, la umbra nucului bătrân din ogradă. Cel mai mult îi plăcea să treacă prin lucrurile bunelului Visarion. Câte obiecte nemaipomenite găsea el, în apartament nici nu visa la așa ceva.

Într-o zi găsi în șopron o sanie mare și grea de nici nu putu să o urnească din loc. Seară, când venise bunelul, Victoraș îl luă la întrebări, el nu mai văzuse așa sanie mare.

Bunelul luă nepoțelul pe genunchi și îi povesti cum demult, tatăl lui trăgea acea sanie mare și grea împreună cu prietenii din mahala, o duceau în vârful dealului, se urcau câte trei copii și hai la vale, alunecau pe zăpada bătătorită, țipând cât îi ținea gura.

Pe atunci erau iernile frumoase cu multă zăpadă și troiene înalte. Victoraș rămase frapat de poveștile bunelului și restul anului aștepta cu nerăbdare să vină iarna ca să încerce și el acea sanie.

Se apropiau sărbătorile de iarnă, la grădiniță deja se petrecuse matineul cu moș Crăciun și cadouri, dar în oraș nu era nici urmă de zăpadă. La buneii la țară trebuie să fie nămeții cât gardurile, se gândi Victoraș. El deja visa cum zboară la vale cu sania tatălui. Dar când ajunse în sat, nici acolo nu văzu zăpadă.

Victoraș alergă în casă și cu ochii în lacrimi își căută bunelul să-l întrebe unde e zăpada. Atunci, bunelul Visarion liniștit mai întâi nepoțelul cu un covrig mare cu mac și îi povesti:

- Victoraș, să știi că fulgii de zăpada cât și picăturile de ploaie, căldura vara, roua dimineții, sunt dăruite de natură, ea e ca o mamă pentru întreg pământul și toate vietățile de pe el, ea are grijă de tot ce se întâmplă în jur, dar la fel ca o mamă, se supără pe copiii ei când fac șotii și desigur îi dojenește.
- Uite, pe când eram eu ca tine, aproape toată lumea mergea pe jos, sau se duceau la oraș cu căruțe, mașini erau foarte puține, unde și unde vedeai câte una. Acum nimeni nu mai merge pe jos, aproape toți au mașini, zboară o mulțime de avioane care lasă în urma lor o brazdă de fum, trenurile duc zeci de vagoane. Dar tu ai observat fumul cenușiu care iese în urma mașinilor? Uite acel fum o supără foarte tare pe Mama Natură și de aceea natura ne răspunde în așa fel, dar, să știi că dacă oamenii vor înțelege și vor avea grijă de natură, ea la rândul ei ne va răspunde cu bunătate și vom avea ierni frumoase, cu zăpadă multă.

A doua zi, Victoraș găsi sania în ogradă și când o luă de funie, ea se mișcă ușor pe cărarea uscată. Bunelul îi puse patru roți mici, ca nepoțelul să se poată juca cu ea și să nu piardă speranța că până la sfârșitul iernii se va bucura de zăpadă.

Pufoșica

La marginea orașului, într-o vale adâncă, se ascunde un colțișor de poveste – o pădurice ce găzduiește animale, păsări, arbori diverși și un lac ce te fascinează cu apa liniștită. Deseori pe malul lacului se odihnesc copilași împreună cu părinții și bunicii lor.

Duminică, familia Crinei și a lui Alin au plecat la picnic. Mama cu tata au luat o lădiță cu vitamine: cireșe, vișine și căpșune aromate, iar bunicuța a copt plăcințele rumeoare și pâinică puhavă. Pentru a petrece timpul cât mai interesant și sănătos, copiii și-au luat un zmeu multicolor, o minge și câteva cărți.

Au mâncat, au răsfoit prin cărți cu bunicuța, apoi au început să lanseze zmeul, alergând contra vântului. Zmeul zbura tot mai sus și mai sus, înălțându-se în albastrul cerului.

Deodată au observat mare agitație în stufărișul de pe malul lacului. Au făcut liniște și s-au apropiat încetișor de mal. Între firele de stuf au descoperit o familie de rațe sălbatice cu pene multicolore, mama Rață, tata Rățoi și Pufoșica, fiica lor cea neastâmpărată. Simțind că sunt urmărite s-au dosit, speriate.

Copiii însă au decis să le hrănească. În fugă la părinți, au luat felii de pâinică și s-au întors la rățuște.

Rupeau bucăți mici și le aruncau în apă. Mama Rață și tata Rățoi încercau să-și oprească fiica, însă Pufoșica curioasă din fire, a ieșit din stufăriș și a început a ciuguli din bucățile de pâinică, dar ea nu știa că pentru burtica rățuștelor pâinică nu e binevenită. Copiii, mulțumiți că au făcut o faptă bună, s-au întors la părinți laudându-se ce buni au fost cu rățușca.

Împreună cu bunicuța i-au admirat, dar totodată le-au explicat că rățuștei nu-i face bine pâinică, ele se hrănesc cu ierburi, pești, plante acvatice, insecte mici, iar dacă ați dorit să le serviți din masa noastră, atunci ar fi fost potrivite niște bucăți de fructe moi, semincioare.

- Dar noi nu știam aceasta, a zis Alin.
- Ce-o să se întâmple acum cu Pufosița?, întrebă Crina neliniștită.

În timp ce copiii se văietau, rățușca ajunsese la familia ei, fericită că s-a delectat cu ceva nou, însă fericirea nu dură prea mult, căci a început s-o doară burtica.

Mama Rață și tata Rățoi nu au certat-o, dar i-au explicat cu blândețe: noi, păsările, nu mâncăm aceeași hrană ca și oamenii. Rățușca a înțeles că atâta timp cât este micuță trebuie să asculte sfaturile părinților, ca să nu i se întâmple ceva rău.

Spre seară copiii se pregăteau să meargă acasă, dar în același timp căutau cu privirea familia de rățuște.

După o vreme, pe mijlocul lacului apăru Pufosița, înotând lângă mămica și tătucul ei, bucuroasă că-și învățase lecția, iar copilașii au înțeles că rățuștele, precum și alte păsări, nu trebuie hrănite cu pâine, chipsuri, floricele de porumb sau ciocolată.

Familia verde

Să vă povestesc despre o familie mai specială, de copaci, mai exact una de fagi. Ea trăia, sau mai bine-zis, creștea în Codrii Moldovei.

Tatăl fag, Mama fag, Copilașii fagi și toot neamul lor se înălțau printre miile de plante.

Dar ce e cu adevărat special la copaci?

Ați știut vreodată?

Sunt emoțiile.

Da, copii, așa cum copacii pot respira ei pot să retrăiască emoții.

Emoțiile lor nu se manifestă prin săruturi și cântece de noapte bună, dar prin grijă unul față de altul.

Între ei există un fel de conexiune prin internet. Dacă la oameni internetul merge prin fire de rețea, la fagi rădăcinile se întind atât de departe, încât să ajungă la fagul următor, ei pot să-și trimită mesaje unul altuia despre vreme, ce-au mai făcut azi, chiar să-și spună:

TE IUBESC!!!

Dar cel mai bun lucru în comunicarea lor e faptul că în afară de mesaje, ei pot să își trimită diferite resurse necesare creșterii: zahăr, apă, vitamine. Dacă familia noastră de fagi e pe un loc mai secetos și nu au suficiență apă și alte resurse necesare creșterii, atunci Tatăl trimite mesaje prin rădăcină altei Familii care e dispusă să se împartă cu ei, apoi când seceta trece își revine și îi trimite înapoi zahăr fagului darnic, în semn de respect și prietenie.

Tatăl Fag tare se îngrijorează când apare invazia de omizi, sunt mare pericol aceste devoratoare, însă copacii au o soluție.

Trimit în frunze un lichid special, identic unui pesticid natural. Numai că le ia ceva timp.

Din nou comunicarea prin rădăcini.

Cei din marginea pădurii când simt durerea la frunze, înțeleg că cineva îi distruge, astfel trimit semnal fagilor din apropiere că un val de târâtoare se îndreaptă spre ei.

Începe o muncă de echipă pentru stoparea la timp a invaziei de omizi care ar distruge pădurea.

Dacă fagii sunt departe unul de altul, atunci le vin în ajutor ciupercuțele.

Probabil, vă întrebați copiii, cum pot piticele ciupercuțe să ajute acești gigantici regi ai pădurii?

Să vă explic.

Copilașii fagi care se află mai departe de familia lor apelează la cele mai apropiate ciuperci, de aceea observăm atâtea ciuperci la tulpina copacilor. Pălărioara și piciorușul cresc la suprafață, pe când în pământ se ascunde secretul acestei fungi, rădăcinile întinse pe distanțe mari.

Fagul transmite informație către alt fag prin rădăcinile ciupercilor, iar ele transportă rapid la destinatar. Acești poștași ai copacilor nu livrează gratuit, își rețin și lor o porție din resursele transmise, dar nu fac exces de ele, căci copacul simte și poate să-și schimbe ruta, adică să aleagă altă ciupercă.

Acum imaginați-vă că copăcelul tată sau mamă ar fi defrișați, ce s-ar întâmpla cu restul familiei, vă spun eu.

Pe copilași nu ar avea cine să-i ajute să înțeleagă pădurea și secretele ei, cum să se hrănească, cum să absoarbă mineralele necesare și alte lucruri care sunt importante pentru supraviețuirea puietilor de copac.

Tatăl și mama copac își vor ajuta odraslele transmițându-le resurse de zahăr, minerale, apă la nevoie.

Probabil, ați înțeles deja cât de importanți sunt părinții copaci în viața tinerei generații.

Deci, să păstrăm cu grijă plămâni planetei.

Fulgușorul Marti

E seară liniștită de iarnă, fulgușorul Marti așteaptă nerăbdător să iasă la joacă cu ceilalți fulgușori din înaltul cerului. Ce bine se distrau părinții lor când erau micuți ca ei. Cât era ziua de mare se legănau pe nourașii albi și pufoși, dansau ca niște fluturași sclipitori, mângâiați de vânt, însă acum sunt alte vremuri.

Când Marti a cerut voie de la nourașul Mamă să iasă la joacă, mama nu i-a permis, fiind ocupată l-a trimis la tatăl lui să-i explice motivul.

Marti a zburat spre nourașul tată și l-a întrebat:

- Tăticu, tăticu, explică-mi te rog!
- Spune, fulgușor, ce te frământă?
- Mama mi-a interzis să ies la joacă cu prietenii mei. De ce?
- Marti, Marti, mama vrea ca să te protejeze!
- Cum adică? De cine, de ce anume? Doar afară e atât de bine, e ceva ce n-am mai simțit, ceva nou, ca un vântuleț blând și plăcut.
- Ceea ce spui că ai simțit este căldura, e normal să-ți placă, dar nu e sănătoasă pentru voi, micuții, vă topește puțin câte puțin. E un lucru firesc să te transformi în picătură de apă, dar asta ar trebui să se întâmple când veți deveni maturi.
- Știi, acolo jos, oamenii construiesc mașinării diverse: fabrici, uzine, autovehicule care le folosesc în exces, taie pădurile, ard frunze și deșeuri din plastic. Toate împreună produc căldură care ne dăunează. Ei nu înțeleg că îmbolnăvesc și distrug planeta.

- Iată de ce mama nu te lasă să ieși la joacă, căci te vei topi.
- Acum am înțeles!
- Dar când o să pot ieși la zbuguială?
- Atunci când oamenii cu adevărat vor înțelege impactul negativ al căldurii asupra tuturor: oameni, animale, păsări sau plante.

De atunci fulgușorul Marti stă singur cu mama și tatăl nou-raș în așteptarea timpului potrivit pentru a ieși afară din căsuța lui de puf.

Dragi copii, dacă doriți și voi ca fulgul Marti să se joace cu semenii lui, la fel cum voi vă distrați cu prietenii voștri, atenționați maturii să nu ardă frunzele, să plece la serviciu cu bicicleta, iar primăvara și toamna plantați copăcei.

Astfel, prin acțiuni mici vom salva planeta și fulgușorul Marti se va bucura de copilărie.

Călătoria unei sticle de plastic

Povestea de azi e una cu totul deosebită, e povestea unei sticle de plastic.

A fost odată, ca niciodată o sticlă, dar nu o sticlă de apă ca orișicare, dar una cu apă din munții Carpați și se tot lăuda printre celelalte că e mai bună și mai scumpă.

Iată că într-o zi de primăvară i-a venit rândul ei să fie cumpărată.

Cu mare bucurie a nimerit în rucsacul unui alpinist pornit într-o drumeție.

S-a dus sticla noastră laudăroasă în călătorie.

Traseul alpin al sticlei, însă, s-a încheiat la primul izvoarăș. Alpinistul s-a bucurat de apa rece a izvorului, a făcut un mic popas și a uitat sticla pe o lespede de piatră.

A rămas singură și tristă.

– Cum voi ajunge la coșul unde stau surorile și frații mei? Cât de departe e universul meu?

Tot punându-și întrebări, o adiere de vânt a atins-o ușor și simți cum apa o legăna în palmele ei.

Din izvoarăș ajunse în râu.

Ziua plutea sub soarele arzător, iar noaptea sub cerul înstelat auzea șoapte de povești.

Așa a trecut primăvara. În primele zile de vară descoperi că se afla pe o întindere nesfârșită de albastru în care înotau peștișori. Marea.

Și nici nu se dumeri cum era să fie înghițită de un delfin, dar valurile spumoase ale mării au ridicat-o ca pe-o pasăre în zbor.

Înțelegând ce avea să urmeze, a început să strige:

- Eu nu sunt un pește, auzi, sunt o sticlă de plastic care-și caută coșul de gunoi!
- Noi te putem ajuta. În fiecare dimineață oamenii curăță litoralul. Mâine dimineață te vom ajuta să ajungi la mal.

În zori, sticla de plastic, alături de alte deșuri marine așteptau la țărm.

Ajunsă în coșul pentru plastic, călătoria sticlei a luat sfârșit, dar nu peste mult timp simți bucuria că în curând va avea o nouă viață.

Aventurile lui Tim și Norocel

Cățelușul Tim și pisiul Norocel se născuse primăvara, într-o curte de la marginea satului când toată ograda era deja plină cu pui de animale și păsări.

Toți puii din acea primăvară aveau frați și surori. Cloșca cea țâfnoasă avea o duzină de puișori aurii. Rața scoase și ea șapte rățuște, care alergau legănându-se toată ziua după mama lor. Scroafa se fălea cu cei unsprezece purceluși dolofani, care dormeau toată ziua în paie.

Ce-i drept, când luau masa mare îmbulzeală mai era, căci de fiecare dată unul rămânea fără locușor de ospăț. Până și vaca cea roșcată avea în acel an doi vițeluși care dis-de-dimineată zburdau prin curte întrecându-se cine sare mai tare.

Tim și Norocel au făcut cunoștință când s-au ciocnit cap de cap în strachina cu lapte. Hârjonindu-se aprig ei au răsturnat strachina și lăpticul, gata nu-i.

După ce au înțeles că au rămas fără mâncare, ei s-au liniștit, apoi au chibzuit că ar fi bine să caute de ale gurii împreună.

Prieteni la nevoie, ei au pus la cale să fure din pâinea ce-o aruncase stăpâna la puișori.

Zis și făcut. Ștregarii noștri s-au tupilat după o covată veche și, chitind momentul când cloșca se îndepartase după un pui rătăcit, Tim s-a avântat spre restul puișorilor de săriră toți ca arși. La rândul lui, Norocel, a prins o bucată mai mare de pâine și o târî după covată. Astfel prietenii și-au asigurat ospățul zilei.

Ei, după așa masă copioasă, cum să stai liniștit și să nu mai cotrobăiești prin ogradă. Or, atâtea lucruri interesante mai erau de descoperit. Plimbându-se prin ogradă, cei doi prieteni au observat o cutie mare, cu capac, în care stăpânii aruncau mereu ceva.

Curioși peste măsură, într-un moment când cineva n-a aranjat bine capacul, Tim cu Norocel săriră ambii în cutie. Mare le-a fost bucuria când au descoperit în interior atâtea lucruri colorate și foșnitoare, care le-au trezit chef de joacă.

Sărmanii nu știau însă, că cutia cea era lada de gunoi unde oamenii aruncau toate reziduurile, iar acele lucruri colorate și foșnitoare care îi amuzau așa de tare nu erau altceva, decât pungi din peliculă și recipiente din plastic.

Pe neașteptate s-a făcut întuneric beznă, iar cutia a început să se zguduie cu strășnicie.

În acea zi stăpânul a decis să evacueze gunoiul. Speriați de-a binelea de ceea ce se întâmplă, cum a încetat ”cutremurul”, bravii prieteni au reușit să miște capacul și să evadeze din ladă. Scăpați la libertate, prietenii s-au pomenit că nu recunosc în jur nimic din ceea ce știau ei până acum. Nu era nici cloșca cu pui, nici scroafa cu purcelușii ei dolofani, nici vaca cu viței. În jur erau doar mormane de gunoaie, care pe alocuri fumegau. Un miros urât frigea năsurile. Peste tot erau aruncate pungi din plastic și sticle colorate. Vântul făcea vârtejuri din pelicule și alte gunoaie.

Stăpânul a răsturnat lada de gunoi, o aruncă în remorcă și a luat calea spre sat. Între timp, câțiva cioroi negri și fioroși, care planau deasupra gunoiștii, se năpustiseră asupra cățelului și a pisiului. Cu ”inima în dinți”, Tim și Norocel au rupt-o la fugă în urma mașinii stăpânului. Au tras o sperietură de abia mai puteau răsufla când se oprise de alergat.

Eroii noștri priveau în urmă și nu înțelegeau ce loc groaznic era acolo. Norocel, gâfâind din greu, întreabă:

- Tim, oare de ce oamenii au așa locuri groaznice? Și de ce la noi în ogradă este așa de curat, dar acolo, de unde am fugit, e atât de urât și strașnic.
- Nu știu, Norocel – răspunse cățelul.
- Vezi că oamenii fac curat doar în ograda noastră...

Ajunși acasă, restul zilei, cățelușul Tim și motănică Norocel, s-au zbunguit și s-au jucat până amurgise de-a binelea. Căzuse, sleiți de puteri în culcușul lor cald și moale și-n visul lor vedeau acel loc groaznic, curat ca ograda lor.

Prieteni de pe două continente

Dragi copii, eroii acestei povești sunt de pe două continente diferite. Sper că voi cunoașteți ce este un continent?

Deci haideți să-i cunoaștem!

În apa unui lac din centrul orașului se oglindește blocul înalt în care locuiește Dragomir, un băiețel de șase ani, care copilărește ca și alți semeni de vârsta lui.

Zilnic merge la grădiniță în oraș, iar vacanțele le petrece alături de bunici la țară, unde lipsește aglomerația, zgomotul de mașini și aerul e proaspăt și curat.

Părinții lui Dragomir, adesea pleacă în călătorii de serviciu.

Când feciorul împlinise cinci ani, tatăl și mama lui pășise tocmai pe continentul african.

La întoarcere, l-au bucurat cu mici suvenire interesante și curioase.

Dar nu asta l-a făcut să se mire, ci vestea precum că la vara viitoare vor primi în ospetie prietenii de familie din Africa.

Timpul zbura atât de repede și după un an oaspeții multășteptați sosiră.

Părinții lui Akel – așa îl chema pe noul prieten a lui Dragomir, erau specialiști în domeniul ecologiei, vizitând diferite țări, luau feciorul cu ei, căci mereu ziceau „copiii de astăzi sunt cei care pot salva planeta de mâine”.

Zi de zi părinții studiau diverse proiecte, iar băieții au plecat la țară.

Când l-au văzut copiii din mahala pe Akel, tare curioși mai erau. Fiind un băiat deștept, bine educat, sociabil, s-a împrietenit foarte repede cu toți. Îi era interesant îndeosebi cu copiii ce cunoșteau un pic de engleză.

După dejun și până seara târziu, ograda buneilor era plină de glasuri vesele de copii, iar când soarele arzător te doboră cu fierbințeala lui, le veni ideea să se joace stropindu-se. Nici nu se dumeriră când stropii de apă săreau din toate părțile.

Uzi cu toții din cap până-n picioare se amuzau și țopăiau bucuroși.

Akel s-a lipit de perete și se uita înlemnit la copii.

Chiar în acel moment, Dragomir l-a observat și s-a apropiat de el.

– Ce s-a întâmplat?

– Vă rog, opriți-vă, nu mai faceți asta, nu e bine ce faceți.

Copiii s-au apropiat de el și nu-l înțelegeau.

Din acel moment băiatul de pe continentul african începu să le povestească cum e viața la ei.

– Eu locuiesc în oraș, unde este apă la robinet, dar e scumpă, iar când merg la bunei în sat, acolo apa e prețuită ca o comoară.

Oamenii o aduc de la distanțe tare mari, chiar și copiii uneori.

Părinții mei studiază cum să fie filtrată apa, pentru a fi bună de băut.

Copiii, un pic rușinați, au pus vasele la locul lor și de atunci nu mai fac risipă de apă.

Zilele de vizită se apropiau de sfârșit și veni ziua despărțirii.

Dragomir s-a întristat că noul prieten pleacă deja, dar s-au înțeles cu Akel, când vor crește mari să se implice în protecția celei mai prețioase resurse – apa.

Buburuza Bibi

Într-o poieniță, de la marginea satului se așternea un lan de flori ce mulțumeau soarelui printr-o simfonie de culori. Zi de zi aici se adunau albinuțele, greierașii, fluturașii pentru a-și petrece timpul zumzând și zburând din floare-n floare.

În acest colțișor de rai trăia o familie de buburuze: buburuza Tată, buburuza Mamă și fiica lor micuță buburuza Bibi. Buburuza Bibi avea doar câteva zile de când se născuse și încă nu învățase să zboare, dar îi plăceau atât de mult florile din poieniță, încât se urca încetișor pe una din ele și admira frumusețea din jurul casei lor.

Era o zi caldă de primăvară, buburuza Bibi stătea pe o floare violetă de toporaș și se bucura de priveliștea din jur, încălzindu-și sub razele blânde ale soarelui, aripioarele sale roșii cu buline negre cu care se mândrea nespun de mult și visa ca într-o bună zi să-și ia zborul ca să poată admira poienița de sus.

Într-o după amiază se auzi o gălăgie ce nu semăna nici cu trilurile păsărilor, nici cu zumzetul albinelor, nici cu foșnetul frunzelor sau al florilor cu care se obișnuise mica buburuză până acum.

Se auzeau glasuri de copii, care se oprise împreună cu părinții lor să facă un mic popas. Copiii văzând covorașul de flori multicolore au început să le strângă în buchețele pentru a-și bucura mămicile, însă, din păcate, nu i-a atenționat nimeni că aici în poieniță trăiesc familii mult mai mici ca ale lor, printre care și familia buburuzei Bibi, fiecare floare fiind cuibușorul lor în care se adăpostesc.

Un băiețel văzând o gingașă floare de toporaș, hotărî să o dăruiască mamei lui.

Deodată Bibi n-a înțeles ce se întâmplă.

Floarea de toporaș s-a zguduit tare și a fost ridicată brusc în sus.

Sărmana Bibi abia de mai răsufila, de speriată ce era. Urcată pe petală, se uită în jos și admirând splendoarea poieniței înțelege că se îndepărtează de casa ei. Speriată că nu își va mai vedea familia, își desfăcu aripile și alunecă de pe petală. Mare i-a fost mirarea și bucuria când a înțeles că poate să zboare, dar în același timp s-a întristat căci ar fi vrut să le poată spune copiilor să nu rupă florile din poieniță. Ele sunt căsuțe pentru insecte și bucură lumea cu frumusețea și mireasma lor.

Dragi copii, pământul ne zâmbește prin flori. Buburuza Bibi vă îndeamnă să nu rupeți florile din păduri.

Micuțul Dino

Sfârșit de noiembrie, copacii dezbracă ultimele frunze din straiile pline de culoare. Aerul rece mângâie obrăjorii copiilor care aleargă veseli prin curtea grădiniței. Unii jucau „Șoarecele și pisica”, alții „De-a v-ați ascunselea”.

După ce au alergat cu toții în ascunzișuri și s-a făcut liniște, s-a auzit un schelălăit. Au lăsat joaca și au început să caute de unde veneau acele gemete de durere.

În pavilion, foișoare, în mașinuțele de lemn improvizate, pe sub bănci, prin grămezile de frunze, dar nu găseau animăluțul. Abia când a mai scos iar niște sunete, un băiețel pe nume Cezărel l-a observat între tufele de crizanteme.

S-a apropiat încetișor și a găsit un ghemotoc micuț, un cățeluș cu blănița de culoare albă, dar zdrențuită și murdară, ochișorii triști și rugători. A încercat să-l ia în brațe, dar cățelul a început a geme și mai tare, căci avea o lăbuță fracturată. În mare grabă a alergat educatoarea și împreună cu copilașii au încercat să ajute micuțul animăluț.

Mai întâi, foarte grijuliu i-au bandajat lăbuța, apoi i-au turnat într-o farfurioară lăptic calduț și l-au așezat într-un culcuș micuț ca să prindă la puteri.

Spre seară era agitație mare, toți copilașii urmau să plece acasă. Unii aranjau jucăriile în dulăpioare, alții ajutau la strânsul veselei de pe mese și, dintr-o dată, cățelușul pe jumătate încă adormit, a tresărit și a încercat să se joace cu copiii. Piciorul frânt însă îi stâlcea mersul și era atât de jalnic.

Rând pe rând, copilașii părăseau grădinița. Când Cezărel a trebuit să plece, s-a apropiat de cățeluș ca să-l mângâie de rămas-bun, dar bietul ghemuleț i-a lins mânuța și l-a privit cu blândețe de parcă i-ar zice, ia-mă cu tine, te rog!

L-a luat în brațe, s-a apropiat de mama lui și i-a zis:

- Mami, te rog, îl putem lua cu noi acasă, doar voi mi-ați spus că o să-mi dăruiți curând un animăluț.
- Cezărel, tu știi că și mie îmi plac mult animăluțele, dar chiar nu-l putem lua acum. Ochii lui Cezărel s-au umplut de lacrimi, dar l-a mângâiat și s-a pornit spre casă.

Bietul cățeluș a rămas sfâșiat de durere, căci simți că de azi va avea un nou cămin, și un nou prieten care-l va iubi și proteja.

Acasă Cezărel era trist, deja se gândise și la un nume dragălaș, Dino.

Mamei nu-i reușea nicidecum să-l înveselească pe fecioraș, atunci hotărî să se întoarcă în grabă spre grădiniță.

S-a apropiat de cățeluș, l-a așezat în cutiuță și l-a luat Acasă...

E o dimineață de primăvară, frigul greu al iernii a trecut, razele calde ale soarelui scot copiii afară la joacă. Cezar aleargă de zor și se amuză alături de bunul său prieten, cățelușul Dino.

Dragi copilași, iubiți și îngrijiți animăluțele, căci ele ne fac să fim mai blânzi, mai atenți cu noi înșine și cu cei din jur.

Olimpia – mașina verde

Într-un orășel micuț și verde locuiește Robert, un domn înalt de statură, puternic, cu ochii căprui și cu o privire caldă.

E cunoscut de toată lumea, căci e numit Tăticul Transporturilor.

În fiecare dimineață, mașinile de sport, motocicletele, camionetele, automobilele îl așteptau cu nerăbdare să-i audă glasul.

Întotdeauna era atent cu fiecare tip de transport. Pe unele le lăuda cât sunt de rapide, pe altele le completa cu piese noi, pe cele defectate le repara cu mare grijă.

De câteva zile încoace mașinile se uitau buimace una la alta întrebându-se unde a dispărut Domnul Robert?

Așteptau nerăbdătoare, dar el nu mai apărea.

Deja veneau cu presupuneri, unele ziceau că s-a mutat la un nou garaj, altele discutau între ele că poate s-a îmbolnăvit?

Dar Domnul Robert muncea într-o boxă dosită de ochii curioși.

Curând urma să vină cu marea surpriză.

Într-o după-amiază veni în garaj și anunță că mâine vor face cunoștință cu un nou model de mașină.

Fiecare mașinuță s-a înspăimântat, ca nu cumva să fie un model mai deosebit, gândul acesta le-a chinuit toată noaptea.

Dimineața în loc de alarmă, le trezi claxonul noii mașinuțe de culoare verde.

- Vaaaai, se uitau mirate! După care au început să se chicotească între ele.
- Voi ce? Râdeți de mine? s-a alarmat mașina verde.

Au înconjurat-o din toate părțile și

- HaHaHa, una mai gălăgioasă ca alta.
- Domnul Robert a uitat să-ți pună țeava de eșapament.
- Ce fel de mașină ești tu?
- Liniștiți-vă, a intervenit Domnul Robert. Înțeleg că sunteți tare curioase. Deci e o mașină obișnuită, numai că nu are nevoie de țeavă de eșapament, când se pornește nu produce zgomot șiiii...
- Nici n-a încheiat bine să povestească despre mașină, că au atacat-o cu întrebări.
- Dar cum te miști tu?
- Vă rooog!
- Permiteți-mi mai întâi să mă prezint!
- Eu sunt Olimpia, am motorul electric, în loc de combustibilul care emite fum, folosesc energia electrică și sunt alimentată de o baterie, iar în viitorul apropiat voi consuma energie solară. E timpul să avem grijă de Planetă. Nu vă speriați, taticul Robert, rând pe rând o să vă ajute în incredibila transformare în mașini ecologice, precum sunt și eu.

În scurt timp pe străduțele orașelului micuț și verde se zăreau din ce în ce mai multe mașini ce nu dăunează Planetei.

Aventurile lui Tim și Norocel

Fuga în pădure

Tim și Norocel devenise cei mai buni prieteni și nu se despărțeau niciodată. Toată ziua se jucau și se distrau în curte. De la întâmplarea cu gunoiștea nu se mai încumetau să parasească ograda. Dar pe la sfârșitul verii cei doi prieteni nu mai știau ce să mai facă, cunoșteau deja toate ascunzișurile și locurile cele mai interesante din curte, și tot mai des se uitau printre gard spre pădurea de la marginea satului.

Tare erau curioși ce se întâmplă acolo, cine viețuiește acolo, căci deseori seara, când se lăsa liniștea, ei auzeau diferite sunete care veneau dinspre pădure.

Într-o seară ei hotărâseră că a doua zi să iasă printr-o gaură din gard care demult îi ademenea. Așa și făcuse, a doua zi de dimineață, când toate animalele încă dormeau, ei se furișară și ieșise din curte prin acea gaură. Prietenii erau foarte entuziasmați. În jur era totul nou și interesant. Ei se înțelese că doar o să intre puțin în pădure și repede înapoi, ca să nu dea de vreun necaz.

Uitându-se în urmă cum ograda lor se face tot mai mică ei ajunse la marginea pădurii.

Primii pași îi făcură atenți și cu prudență, căci auziseră multe povești de la alte animale domestice precum că în pădure sunt multe animale fioroase și strașnice.

Dar când au văzut că în jur sunt doar flori, buburuze, gândăcei și păsărele care cântau, Tim și Norocel au început să alerge distrându-se în încercarea de a prinde fluturași care erau de diferite culori.

Fluturași erau o mulțime, așa că cei doi prieteni se despărțiră alergând fiecare în diferite părți. La un moment dat Tim se uită în jur și nu își văzu prietenul. La început el crezu că Norocel se ascunse ca să-l sperie, dar simți că ceva nu e în regulă.

Începu să-l strige și să-l caute, dar din cauza cântecelor păsărilor de pădure el nu auzea nici un răspuns. La un moment dat el totuși își auzi prietenul și se îndreptă întra-colo. Mare i-a fost mirarea când îl văzu pe Norocel încâlcit într-o plasă în care mai era un pui de căprioară. Tim se gândi la început să sară să-și ajute prietenul, dar își dădu seama că va rămâne și el acolo.

– Norocel, te rog să nu-ți fie frică și să mă aștepți, și fugi iute spre sat.

În ogradă era deja zarvă mare, toți erau îngrijorați de lipsa celor doi. Cel mai mult era îngrijorată nepoțica stăpânilor, o fetiță de cinci ani pe nume Mirela care îi adora pe Tim și Norocel. Când îl văzu pe Tim în ogradă nu mai putu de bucurie, dar se alarmă căci nu-l vedea pe Norocel. Mirela știa că cei doi prieteni nu se despărțeau nicio dată și înțelese că ceva se întâmplase. Tim sărea la picioarele ei și se tot pornea spre gaura din gard. Mirela a înțeles și se porniră după el.

În acel timp Norocel făcuse cunoștină cu puiul de căprioară care erau ambii ostatici în acea capcană.

Căprioara îi povesti lui Norocel despre capcane și pentru ce le împrăștie prin pădure braconierii. Puiul de căprioară tremura și Norocel o liniști, îi spuse că prietenul lui Tim n-o să-l lase în primejdie și neapărat o să inventeze ceva ca să-i salveze. După puțin timp, la marginea gropii apăru cățelușul Tim care dădea vesel din coadă și Mirela. Ea descurcă încetișor plasa și îi scoase pe rând, mai întâi pisoiful ei drag apoi puiul de căprioară, după care feri plasa lângă tulpina unui copac ca să nu se mai prindă nimeni în ea. Mirela cu cei doi prieteni se îndreptă veseli spre casă, iar puiul de căprioară o zbughi bucuros în desișul pădurii.

Albinuțele

De dimineață până-n seară zum încolo, zum încoace, zboară albinuțele harnice.

Mai întâi curăță stupul, își îngrijesc copilașii, apoi zboară în căutarea hranei. Pentru micuțele albinuțe e o zi măreață, azi vor scoate aripi și din mijlocul stupului vor ajunge afară.

Nu trecu mult și cum lumina soarelui acoperi stupii, cu mici piruete au zbughit-o în lumea florilor. Au cercetat mai întâi cerul, apoi se uitau nedumerite în jur. Parfumul dulce al florilor le-a purtat printre copaci, până au ajuns într-un lan de floarea-soarelui. Mii de fețe zâmbitoare așteptau să le umple coșulețele de la piciorușe cu polen.

Cât e ziua de mare munceau, iar spre seară se îndreptau nerăbdătoare către stupi. Se strecurau rând pe rând în căsuțe golindu-și coșulețele.

Fiecare zi pentru toate era la fel, și numai pentru Leia și Tina era tare diferită. Mereu rămâneau în urmă.

Ba se salutau cu fiecare bondar întâlnit în cale, ba stau la taclale cu fluturașii multicolori și apoi zburau grăbite să-și ajungă surioarele în lanul cu fețe aurii.

Deseori își admirau imaginea în apa unui pârâiaș care curgea pe lângă câmpul cu floarea-soarelui.

Tot amuzându-se una pe alta, au observat în apă imaginea unei albini, mari, mari de tot.

Speriate, au privit spre nori și au rămas nemișcate de la imaginea și vuietul puternic.

Se uitau una spre alta nedumerite, ce e acela.

- Arată tare ciudat, zise Leia.
- Într-adevăr!
- Dar oare ce face acolo în nori?

Tupilate în iarbă, oftau necăjite de ce s-au îndepărtat de mama și surioarele lor.

Zgomotul devenea tot mai puternic și ochișorii li se umpleau cu lacrimi.

Deodată, nici nu s-au dumerit când pe lângă ele ca o adiere de vânt roiau grăbite albinuțele.

- Ce bine că ne-ați găsit!
- Haideți mai repede, Leia, Tina, haideți!!!
- Ce se întâmplă?
- Ce ne facem mai departe?
- Unde mergem? Întrebau albinuțele.

Acum zburăm de-aici, cât mai repede, până oamenii nu și-au început munca, trebuie să ajungem la căsuțele noastre ca să oprim și pe celelalte albinuțe.

- Mamă, spune-ne ce e acela de sus, de ce fugim?
- Dragile mele, acela e un elicopter. Cu ajutorul lui agricultorii stropesc plantele cu pesticide. Picăturile care cad ca o ploaie din elicopter sunt foarte periculoase pentru noi.
- De ce oamenilor nu le pasă de noi. Le pasă dragile mele, dar nu la toți.
- Dincolo de pădure e un câmp violet cu levănțică.

De mâine vom zbura într-acolo să ne umplem coșulețele din mireasma dulce.
În dimineața următoare albinuțele zumzăiau de încântare că sunt agricultori care au găsit o cale sănătoasă de a crește plantele.

Viitorul planetei e pe mâini bune

Într-o lume în care uzinele și blocurile din beton au împânzit orașele, în care găsești copăcei doar prin parcuri, o porumbiță a ales să-și facă cuibul în jardinierea de la geamul unui birou de arhitectură în care se proiectează clădiri, centre de agrement, drumuri.

De când era mică, porumbița Sara, mereu a trăit înconjurată de mașinăriile gălăgioase și străzile aglomerate cu care se obișnuise.

Zi de zi avea aceeași rutină, diferită fiind doar imaginea prin geam. Cei din birou priveau o placă mare pe care apăreau linii, cifre, semne acela era un ecran.

De această dată era ceva deosebit, în locul schițelor de clădiri, apăru o imagine viu colorată în verde, a privit mai atent, era pădurea cu copaci înalți, situată departe de forfota orașului zgomotos.

Dar de ce apăruse pădurea pe imagine? Se întreba Sara și nu a durat mult că a aflat și răspunsul.

În locul pădurii arhitecții proiectau o autostradă și un centru de distracții.

Porumbița a înțeles că viețuitoarele sunt în mare pericol, a tras cu ochiul spre hartă și a zburat.

Planând își dicta traseul. Mai întâi scap din oraș, apoi așa pe scurtătură, zbor la dreapta, apoi la stânga, apoi peste turnurile uzinelor și în sfârșit ieși din oraș.

Simți respirația mult mai lină, aerul curat îi da puteri să zboare mai repede.

În pădure s-a așezat pe-o creangă de stejar și încerca să atenționeze viețuitoarele, dar speriată fiind spunea:

– Oamenii....să vă distrugă.... fugiți.....drum!

Veverițele, iepurașii, căprioarele s-au adunat sub copac, bursucii se ițeau din vizuină.

– Dragă, vorbește mai clar, nu te înțelegem, i-au zis animalele.

Sara se liniști și începu să le povestească.

– Oamenii vor defrișa pădurea de aici pentru a deschide o autostradă și un centru de agrement. Trebuie să vă găsiți adăposturi noi.

Agitația cuprinse pădurea, până seara vestea s-a dus prin împrejurimi...

Ziua următoare veni cu o dimineața senină, dar cu liniște apăsătoare. Deodată se auzi zgomotul tractoarelor și a buldozerelor.

Toate animalele și păsările de pădure stăteau încremenite în așteptarea a cei mai rău, dar nu se încumetau să părăsească pădurea. Tractoarele și tehnica de defrișare se apropiau tot mai tare și formase un semicerc asemenea unei oști de soldați care sunt gata să atace.

În acea zi Matei, un băiețel de cinci ani rămase în grija tatălui, care era șeful de șantier ce urma să defrișeze porțiunea de pădure.

Tatăl său hotărî să-l ia cu el ca să vadă buldozerele în acțiune. Matei stătea mândru pe bancheta din față, în mașina de teren care ghida echipa. Toată lumea se dăduse jos din mașinăriile mari și fioroase. În timp ce tatăl lui Matei stătea înconjurat de muncitori făcând planul de lucru, Matei era cu privirea spre pădurea verde. La un moment dat el observă o pereche de urechi care tremurau ușor. Fiind curios nevoie mare, se îndreptă spre tufișul de unde se vedeau urechiusele.

Când se apropie înțelese că acele urechiușe erau a unui pui de căprioară care tremura de frică și se uita la el cu niște ochi mari și triști. În acel moment își dăduse seama că în tufiș nu era doar acel pui de căprioară, dar erau o mulțime de animale din pădure, iepuri, familii de arici, veverițe, un bursuc mare, și câțiva pui de mistreți, iar pe crengile copacului care umbrea tufișul se ascundea porumbița Sara cu alte familii de păsări. Toate stăteau țintite cu ochii la băiețel. Atunci Matei înțelese că toate aceste vietăți stau neclintite ca să-și apere casa lor comună. Matei simți un fior care îi dăduse curaj și alergă spre întreaga armată din fier care deja porinse spre pădure cu lamele înfipte în sol gata să facă una cu pământul totul în calea lor. Abia atunci șeful de șantier observă că îi lipsește fiul. Matei alerga spre ei cu brațele în sus. Toate mașinările se oprise în loc ca o turmă de tauri oprite de un leu. Matei fu luat în brațe de tatăl său și începu cu glas îndurerat, dar apăsător să-l roage pe tatăl său să oprească mașinile ca să nu distrugă casa ce nu le aparținea.

Șeful de șantier zâmbi, dar până la urmă acceptă să meargă să vadă cu ochii lui ce se întâmpla în tufiș. Tatăl și fiul său s-au apropiat încetișor și descoperi o imagine de tablou împânzită cu animale și păsări, apoi luându-și fiul în brațe se întoarse fără să zică vreun cuvânt. Matei nu a auzit ce a vorbit tatăl său cu echipa care aștepta nedumerită ce se petrece, dar după ce termină de vorbit, toți au urcat în mașinile ce înfricoșau pădurea și au plecat fără a mai reveni în acel loc.

Porumbița Sara a revenit la cuibușorul ei, bucuroasă că viitorul Planetei e pe mâini bune.

Salvați pădurea ca să ne salveze și ea la rândul ei.

Planeta copiilor

Dragi copii! Se aude un glas din depărtare.

Eram tare îngrijorat pentru viitorul casuței voastre, dar urmărindu-vă pe fiecare m-ați făcut mândru de voi.

Acum sunt liniștit că Buburuza Bibi cu familia ei vor trăi într-o poieniță deasă și verde, căci voi ați înțeles. Florile din pădure sunt căsuțele micilor vietăți și nu trebuie rupte.

Cât de mult m-a bucurat grija lui Cezărel pentru micuțul Dino, voi niciodată n-o să lăsați în primejdie animalele neputincioase.

Știu că veți hrăni păsările și animalele doar cu semincioare, legume și fructe precum o vor face și micuții Crina și Alin.

M-am alarmat când Tim și Norocel nimerise la gunoiștea cea groaznică de la marginea satului, cred că în viitorul apropiat gunoiștea va ajunge la fel de îngrijită ca ograda stăpânilor săi.

E bine că de mici ați aflat cum comunică copacii. Prin familia de fagi ați descoperit tainele plămânilor planetei.

Am înțeles că n-o să faceți risipă de apă niciodată, iar cei doi prieteni Dragomir și Akel vor învăța copiii despre importanța apei pe Pământ.

Trebuie să vă mai spun, că taaare lungă a fost călătoria sticlei de plastic, de aceea aruncați plasticul imediat la tomberon ca să nu mai nimerească în astfel de peripeții.

Cum voi vă jucați în curte, la fel și fulgușorul Marti vrea să se zbenguie, de aceea atenționați-vă părinții să nu ardă frunzele, să conducă mașina cât mai puțin sau în loc de o mașină cu combustibil să conducă o mașină ecologică precum e Olimpia – mașina verde.

Dacă se vor respecta toate acestea cu strictețe, atunci sania lui Victoraș va aluneca pe zăpada moale și fină și nu va avea nevoie de roți.

Chiar dacă sunteți micuți, sper că ați înțeles cât de mult suferă albinuțele Leia și Tina că agricultorii stropesc plantele cu pesticide.

Trebuie să vă mai recunosc ceva.

Am zâmbit de bucurie când Miko împreună cu bunicuța Serafima au scăpat din captivitate. Animalele, păsările și plantele trebuie să fie în grija mamei naturi.

Cu mândrie i-am privit pe Matei cum a salvat pădurea cu viețuitoarele ei și pe Mirela care a reușit să-i scape pe Norocel și căprioara din capcanele braconierilor.

Eu știu că fiecare din voi prin acțiuni mici are grijă de mediul înconjurător.

De aceea pe bună dreptate dragii mei, voi sunteți viitorul Planetei!

CUPRINS

• Casa mea e Mama Natură.....	4
Sania lui Victoraș	8
Pufoșica.....	10
Familia verde	12
Fulgușorul Marti	16
Călătoria unei sticle de plastic	18
Aventurile lui Tim și Norocel	20
Prieteni de pe două continente	23
Buburuza Bibi.....	26
Micuțul Dino	28
Olimpia – mașina verde.....	31
Aventurile lui Tim și Norocel. Fuga în pădure	34
Albinuțele.....	37
Viitorul planetei e pe mâini bune.....	40
Planeta copiilor	44

